

Arrest

nr. 219 940 van 17 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HAEGEMAN
Kasteellaan 22 bus 15
1081 BRUSSEL

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indische nationaliteit te zijn, op 16 april 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. A. HAEGEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. I. FLORIO, die loco Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 april 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen

van een inreisverbod. Dit zijn de bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis worden gebracht.

Eveneens op 11 april 2019 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering, in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

2.2. Wat betreft de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, wijst de Raad er daarnaast op dat tegen deze beslissing geen dergelijke vordering kan worden ingesteld. Zo heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 gesteld:

“B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel.

Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018).

B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid).

B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan.

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.”

Gelet op voorgaande is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen het inreisverbod dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de uiterst dringende noodzakelijkheid

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad benadrukt dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting, die het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstig nadeel zich zou voordoen.

3.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.2.2.1. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker op 11 april 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, waaromtrent door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog geen beslissing is genomen. Zij betoogt dat de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsbeslissing onmogelijk is totdat dit verzoek om internationale bescherming desgevallend wordt afgewezen.

3.2.2.2. De raadvrouw van verzoeker stelt zich ter zake naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

3.2.2.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad op 11 april 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat hij daarop in het bezit werd gesteld van een bijlage 26.

Krachtens artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet kan ten aanzien van verzoeker geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming tot wanneer over dit verzoek werd beslist.

Het is niet betwist dat betreffende het recent ingediende verzoek om internationale bescherming nog geen beslissing werd genomen zodat de uitvoerbaarheid van de thans bestreden verwijderingsbeslissing is opgeschort. In de gegeven omstandigheden kan dan ook niet worden vastgesteld dat de tenuitvoerlegging van deze bestreden beslissing imminent is en blijkt geen nood tot uiterst dringende behandeling van het verzoek tot schorsing van deze thans bestreden beslissing. Het gegeven dat verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet bevindt, doet hieraan geen afbreuk.

3.2.2.4. Bijgevolg is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

I. CORNELIS